

Súd: Okresný súd Nitra
Spisová značka: 7C/24/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120222530
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Boris Šiška, PhD.
ECLI: ECLI:SK:OSNR:2021:6120222530.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Nitra, sudcom JUDr. Borisom Šiškom, PhD., v spore žalobkyne: O. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom E., S. 7, zastúpená : Advokátska kancelária STOKLASA & STOKLASOVÁ s.r.o, so sídlom Nitra, Farská č. 25, IČO: 36 856 282, proti žalovanému: Mesto Nitra, so sídlom Nitra, Štefánikova trieda 60, IČO: 00 308 307, v konaní o zaplatenie sumy 2.547,28 eura s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žaloba sa z a m i e t a.

II. Žalovanému sa proti žalobkyni p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa návrhom v rámci upomínacieho konania, doručeného Okresnému súdu Banská Bystrica domáhala vydania platobného rozkazu, ktorým sa domáhala zaplatenia sumy 2547,28 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% od 31.01.2020 do zaplatenia, ako aj náhrady trov konania. Návrh odôvodnila tým, že je v celosti vlastníčkou nehnuteľností nachádzajúcich sa v kat. úz. Y., obec E., zapísaná na LV č. XXXX, a to pozemku parcely registra „E“ parc. č. XXXX/X orná pôda vo výmere 507 m² pod B2. Na uvedenej nehnuteľnosti je postavená stavba miestna komunikácia a chodník na ulici B. v kat. úz. Zobor, vo vlastníctve žalovaného, ktoré nadobudol na základe zákona č. 138/1991 Zb., ktorým prešli do vlastníctva z majetku Slovenskej republiky hnuiteľné a nehnuteľné veci, ktoré boli v správe hospodárenia národných výborov na obec podľa zákona č. 518/1990 Zb. Podľa zákona č. 138/1991 Zb. prešla do vlastníctva žalovaného aj stavba označená ako miestna komunikácia a chodník, avšak pozemky pod stavbou zostali vo výlučnom vlastníctve žalobkyne bez toho, aby bolo zmluvne dohodnuté právo užívania nehnuteľností. Celková výmera pozemkov vo vlastníctve žalobkyne pod miestnou komunikáciou a chodníkom predstavuje 507 m². Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky, ak nemá vlastník stavby ku dňu účinnosti tohto zákona k pozemku pod stavbou zmluvne dohodnuté iné právo, vzniká vo verejnom záujme k pozemku pod stavbou užívanému vlastníkovi stavby dňom účinnosti tohto zákona (01.07.2009) v prospech vlastníka stavby právo zodpovedajúce vecnému bremenu, ktoré obsahom je držba a užívanie pozemku pod stavbou, vrátane práva uskutočniť stavbu alebo zmenu stavby, ak ide o stavbu povolenú podľa platných právnych predpisov, pričom podľa § 4 ods. 2 zákona č. 66/2009 Z.z. je vlastník pozemku pod stavbou povinný strieť výkon práva zodpovedajúceho vecnému bremenu do vykonania pozemkových úprav v príslušnom katastrálnom území. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký obsah a ochranu a vlastník pozemkov zaťažený zákonným vecným bremenom má právo na odplatu za užívanie jeho nehnuteľností, najmä keď orgány samosprávy sú nečinné. V prípade, ak by tomu tak nebolo, príslušné orgány by neboli nijako motivované vyriešiť vzniknutú situáciu promptne a daný stav by mohol na škodu vlastníka týchto nehnuteľností trvať aj niekoľko desiatok rokov. Žalovaný

nepodnikol žiadne kroky smerujúce k poskytnutiu primeranej náhrady žalobkyni a užíva jej nehnuteľnosti, napriek tomu, že od účinnosti zákona č. 66/2009 Z.z. mal možnosť požiadať o vykonanie pozemkových úprav. Na základe rovnakého skutkového stavu bolo vedené na okresnom súde konanie vedené pod sp. zn. 18C/416/2015, v ktorom si uplatňovala nárok za obdobie od 29.04.2014 do 13.06.2018, pričom Okresný súd Nitra rozsudkom zo dňa 13.06.2018 sp. zn. 18C/416/2015-137 vo veci vyhovel žalobe. V rámci tohto konania bol vypracovaný znalecký posudok Ing. Z. A., ktorý v znaleckom posudku č. 67/2018 v znení jeho dodatku č. 1/2018 určil výšku nájmu vo výške 1560 eur za rok. Žalobkyňa si tak uplatňuje nárok vo výške 2547,28 eura (1560 eur/365 x počet dní 569 - obdobie od 14.06.2018-31.01.2020). Okrem toho požaduje aj úrok z omeškania.

2. Okresný súd Banská Bystrica dňa 10.02.2020 vydal platobný rozkaz sp. zn. 29Up/140/2020, ktorým uložil žalovanému povinnosť do 15 dní od doručenia platobného rozkazu zaplatiť žalobkyni sumu 2547,28 eura, úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2547,28 eura od 31.01.2020 do zaplatenia, alebo podať v tej istej lehote odpor a súčasne uložil žalovanému povinnosť do 15 dní od doručenia tohto platobného rozkazu zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania vo výške 343,50 eura to žalobkyni prostredníctvom jej právneho zástupcu v konaní.

3. Okresný súd Banská Bystrica postúpi dňa 06.03.2020 vec Okresnému súdu Nitra ako súdu príslušnému na konanie z dôvodu, že žalovaný podal odpor s vecným odôvodnením.

4. Žalovaný v odpore uviedol, že žaloba je nedôvodná a túto navrhuje zamietnuť. Nerozporuje skutočnosť, že žalobkyňa je vlastníčkou pozemku na B. ul. v Nitre parcela registra „E“ parc. č. XXXX/X orná pôda o výmere 507 m² zapísaného na LV č. XXXX, kat. úz. Y.. Namieta však povinnosť platiť odplatu za užívanie predmetného pozemku. Vlastnícke právo k predmetnej miestnej komunikácii nadobudol na základe zákonného prechodu vlastníctva v zmysle zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí, komunikácie neslúžia žalovanému na výkon podnikateľskej činnosti a žalovaný nemal ku dňu účinnosti zákona č. 66/2009 Z.z. t.j. ku dňu 01.07.2009 k pozemkom pod stavbou dohodnuté iné právo, a preto mu vzniklo v zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. ex lege právo zodpovedajúce vecnému bremenu. Zákonodarca v ust. § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. neustanovuje, že sa jedná o odplatné vecné bremeno, preto má za to, že zákonodarca dostatočne prejavil svoju vôľu nestanoviť predmetné vecné bremeno za náhradu a v prípade ak by sa tak malo stať, z bolo by to uvedené v priamo v texte zákona. I keď zastáva názor o bezodplatnosť zriadeného vecného bremena, dodáva, že žalobkyňa nemá nárok na opakovanú finančnú náhradu za zriadenie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo 26/2014 zo dňa 24.03.2015 a sp. zn. 3 Cdo 49/2014 zo dňa 14.04.2016, ktoré sa týkajú úpravy vzťahov k pozemku pod bytovými domami v zmysle zákona č. 182/1993 Z.z. avšak v oboch prípadoch ide o zákonné vecné bremená bez legislatívne úpravy odplatnosti. V rámci týchto rozhodnutí bolo konštatované, že toto právo na jednorazovú odplatu sa premlčuje, ak nebolo uplatnené v premlčacej lehote od zriadenia vecného bremena t.j. 01.07.2009. V danom prípade už žalobkyni náhradu za užívanie predmetného pozemku uhradil na základe právoplatného rozsudku Okresného súdu Nitra sp. zn. 18C/415/2016, čo možno chápať ako splnenie povinnosti žalovaného vydať jednorazovú odplatu za zriadenie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu na predmetnom pozemku.

5. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k odporu uviedla, že ak by bolo pripustená argumentácia žalovaného, že ide o jednorazovú náhradu, došlo by k vytvoreniu stavu, ktorý by bol v rozpore s účelom zákona č. 66/2009 Z.z., pretože žalovaný by nebol ničím motivovaný riešiť vzniknutú situáciu a to požiadanie o vykonanie pozemkových úprav. Uvedené zodpovedá aj názoru vysloveného v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky č. PL ÚS. 42/2015-105.

6. Žalovaný v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalobkyne uviedol, že ním citované rozhodnutia sa týkali sporu vo veci odplatnosti za obmedzenie vlastníckeho práva k pozemku pod bytovým domom v zmysle zákona č. 182/1993 Z.z., avšak aj v tomto prípade ide o zákonné vecné bremená obmedzujúce vlastnícke práva vlastníka pozemku, na ktorom je stavba vo vlastníctve inej osoby postavená, spočívajúce v povinnosti strpieť existenciu stavby na pozemku bez legislatívnej úpravy odplatnosti. Zákon č. 66/2009 Z.z. a zákon č. 182/1992 Z.z. považoval svojou povahou za úzko späté a porovnateľné. Považoval za nespravodlivé od žalovaného, aby financoval náklady spojené s pozemkovými úpravami, pretože by išlo o jeho niekoľkonásobné finančné zaťaženie vysporiadaním sa so situáciou, ktorú zavinil štát a ktorá bola na neho prenesená bez jeho súhlasného prejavu zákonom zo strany osoby, ktorá túto situáciu spôsobila - zo strany štátu. Štát presunul na žalovaného starostlivosť a údržbu komunikácií, v druhom rade však

odsunul problémy s vlastníkmi nevysporiadaných pozemkov, ako aj v tomto prípade, a v neposlednom rade sa pokúsil na obce presunúť aj finančnú zodpovednosť za vykonanie pozemkových úprav. Okrem toho predmetné rozhodnutia priznávajú právo na náhradu len tomu vlastníkovi, ktorý túto nehnuteľnosť vlastnil v čase vzniku vecného bremena, t.j. ku dňu 01.07.2009, a z tohto dôvodu žalobkyňa nemá aktívnu vecnú legitímáciu v spore. Navyše aj keď by pôvodnému vlastníkovi patrilo právo na náhradu za užívanie vecného bremena, toto by v súčasnosti bolo premlčané, pretože si ho neuplatnil v stanovenej lehote a v súčasnosti sa už nemôže tohto práva za obmedzenie jeho vlastníckeho práva domáhať. Zákon č. 66/2009 Z.z. nestanovuje odplatnosť vecného bremena, a teda nie je zrejmé o aké ustanovenie žalobkyňa opiera svoj nárok. Žiaden zákon nestanovuje, že by pri obmedzení vlastníckeho práva malo ísť o opakovanú náhradu, aby bola zabezpečená primeranosť situácii. Žalobkyňa tak nemá nárok na opakovanú náhradu za obmedzenie jej vlastníckeho práva za každý rok obmedzenia. Z uvedených dôvodov navrhol žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

7. Súd vo veci rozhodol rozsudkom, č. k. 7C/24/2020-99 zo dňa 25.06.2020 tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 2547,28 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2547,28 eura od 31.01.2020 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a priznal žalobkyňi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

8. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, žiadajúc odvolací súd, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil alebo alternatívne, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol. Odvolanie odôvodnil s poukazom na § 365 ods. 1 písm. a/, b/, f/ a h/ Civilného sporového poriadku. Zastáva názor, že v danej veci ide o bezodplatné vecné bremeno, resp. o jednorazovú náhradu za vecné bremeno, čo vychádza z § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z., kde sa neuvádza, že ide o odplatné vecné bremeno. Zákonodarca dostatočne prejavil svoju vôľu nestanoviť predmetné vecné bremeno za náhradu a v prípade, ak by sa malo ísť o odplatné vecné bremeno, zákonodarca by predmetné stanovil priamo v texte zákona č. 66/2009 Z. z. Súd prvej inštancie neodôvodnil odmietnutie týchto tvrdení, keď sa zaoberal len tým, či je nárok na odplatu za právo zodpovedajúce vecnému bremenu jednorazové alebo opakované. Poukázal pritom na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

9. Krajský súd v Nitre, uznesením, č. k. 5Co/124/2020-150 zo dňa 31.05.2021 zrušil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Pretože súd prvej inštancie nerozhodol v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít (sp. zn. 7Cdo/26/2014, 3Cdo/49/2014 a 8Cdo/17/2019), ale svoje rozhodnutie oprel o rozhodnutia prvoinštančných a odvolacích súdov uložil súdu povinnosť posúdiť opodstatnenosť nároku žalobkyne na zaplatenie sumy 2 547,28 eura s príslušenstvom uplatneným podanou žalobou, majúci pritom na zreteli, že žalovaný už žalobkyňi na základe právoplatného rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 18C/416/2015-137 z 13. júna 2018, vyplatil náhradu za zriadené vecné bremeno za obdobie od 29. 04. 2014 do 13. 06. 2018 vo výške 7 243,23 eura s príslušenstvom, pričom jej celkovo uhradil 8 017,98 eura, na čo je potrebné v ďalšom konaní prihliadnuť. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť aj to, že okrem námietok žalovaného v tom smere, že vecné bremeno zriadené v zmysle tohto osobitného zákona je bezodplatné a o nemožnosti poskytovania opakovaného plnenia, tento vzniesol aj námietku premlčania proti uplatnenému nároku, ktorú súd prvej inštancie posúdil ako neopodstatnenú, konštatujúc pritom včasné uplatnenie žalovaného nároku. S poukazom na § 100 ods. 1 a § 101 Občianskeho zákonníka dospel k záveru, že žalobou uplatnený nárok nie je premlčaný. Súd prvej inštancie v ďalšom konaní po zrušení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a vrátení veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie sa opätovne vysporiada aj so žalovaným uplatnenou námietkou premlčania, vychádzajúc pritom z vyššie uvedených záverov uvádzaných v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Cdo/17/2019 z 30. novembra 2020.

10. Súd opätovne nariadil pojednávanie na ktoré sa dostavil právny zástupca žalobkyne a zástupca žalovaného, napriek tomu, že požiadal o odročenie pojednávania (ktorú žiadosť súd neakceptoval, aj mu to oznámil) a svoju neúčast' ospravedlnil. Právny zástupca žalobkyne považoval rozsudok citovaný v rozhodnutí Krajského súdu v Nitre za účelový, keďže existuje viacero rozhodnutí, ktoré majú protichodný charakter. Žalobu nevzal späť z dôvodu, že musí absolvovať celé konanie aj s prípadným zamietnutím žaloby. V záverečnej reči poznamenal, že si je vedomý že prvostupňový súd je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu a ten rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Považuje za potrebné povedať, že prvostupňový rozsudok považuje za spravodlivý a správny a vydaný v súlade s Ústavou SR ako aj s Občianskym zákonníkom. Chápe aj argumentáciu žalovanej strany o tom, že prečo by

mali znášať náklady za niečo, čo sami nezavinili a majetok bol na nich prevedený delimitáciou bez ich súhlasu. Chápe to, že sa štát prostredníctvom súdov snaží zachrániť rozpočet obcí, ale čo nechápe je, že k takémuto kroku sa prepožičal Najvyšší súd Slovenskej republiky. V zrušujúcom uznesení Krajského súdu Nitra sp. zn. 5Co/124/2020-150 je citovaný celý rad rozhodnutí súdov rôznych stupňoch, ktoré sú vzájomne protichodné. Krajský súd v Nitre ako aj Najvyšší súd SR opakovane operuje s pojmom predvídateľnosť práva a tento prípad je pravým opakom toho, čo tento pojem znamená. Považuje za nespravodlivé, aby náklady spojené s pozemkovým vyporiadanim boli základnou myšlienkou k tomu, aby bol porušený zákon. Je zrejmé, že zmysel zákona č. 66/2009 Z.z. spočíva v tom, že v stanovenej lehote je potrebné doriešiť veci, ktoré vznikli na základe výstavby ciest prípadne budov na cudzích pozemkoch. Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/17/2019 je hrubým porušením Ústavy Slovenskej republiky konkrétne článku 20 ods. 4, ako aj ustanovenia § 128 ods. 2 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti je priznanie sumy 7 243,25 eura tak ako bolo rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Nitra sp.zn. 18C/416/2015-137 za dvojročné obdobie ako by nájmu v súlade s logickým výkladom slova za náhradu, ktoré vyplýva z ustanovenia § 128 ods. 2 OZ. Je zrejmé, že zákonodarca mal na mysli náhradu za pozemok, kde sa výška stanovuje na základe znaleckého posudku. Ustanovenie článku 20 ods. 4 ústavy je zrejmé, že štát považuje súkromné vlastníctvo za nedotknuteľné a neobmedziteľné s výnimkou prípadov, ktoré vyplývajú z príslušných zákonov. V danom prípade je možné obmedziť vlastnícke právo jednak vyvlastnením a jednak obmedzením vlastníckeho práva dispozície vlastníka s jeho majetkom, zatiaľ čo vyvlastnenie je bez časového obmedzenia, teda navždy, tak nútené obmedzenie spočíva v dočasnom určení obmedzení dispozície s majetkom, a pôvodný vlastník nie je zbavený vlastníctva, vlastníctvo mu zostáva. V obdobných prípadoch zákon stanovuje, že za primeranú náhradu, na rozdiel od vyvlastnenia kde sa náhrada poskytuje jednorazovo tak v prípade núteného obmedzenia je možné požadovať náhradu v pravidelných platiach počas trvania núteného obmedzenia. Toto stanovisko vyplýva z komentára v Ústave Slovenskej republiky konkrétne v článku 20. Považuje za potrebné uviesť, že hodnota pozemku na Zobori v rozsahu 507m² v súčasnej dobe sa pohybuje okolo 150 až 200 eur za meter štvorcový a teda hodnota by bola okolo 75 000 eur. Oproti tomu vyplatená náhrada vo výške 7243,25 eura predstavuje iba zlomok tejto sumy. Podľa výkladu zákona č. 66/2009 Z. z. bol stanovený termín, do ktorého by mali užívatelia nehnuteľností vysporiadať práva a povinnosti k pozemkom. Ak pripustí, že rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je správny a vlastníkom pozemku prináleží iba jedna náhrada to znamená, že nejde o opakované dávky, tak by štát respektíve v tomto prípade žalovaný bol neobmedzením užívateľom cudzích nehnuteľností prakticky navždy za zlomok toho, čo by bol nútený vyplatiť v prípade vyvlastnenia z toho je zrejmé, že takýto záver rozhodne nie je možný prijať najmä pri odkaze na článok 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky. Zo všetkých týchto dôvodov navrhol, aby súd žalobe vyhovel a priznal žalobkyni náhradu trov konania. Zástupca žalovaného vyjadril právny názor podľa ktorého túto situáciu ohľadom stavieb na súkromných pozemkoch spôsobil štát, tak aj štát by mal vyriešiť komplexne problematiku riešenia ich následného užívania a prípadného usporiadania, nakoľko uspokojovanie subjektívnych požiadaviek jednotlivých vlastníkov pozemkov pod komunikáciami môže mať pre samosprávy likvidačný charakter. Na základe tohto by žalovaný chcel poukázať, že aj on sám aktívne spolupracuje v snahe pri tvorbe novely zákona č. 66/2009 v rámci ZMOS. Na základe uvedeného navrhuje súdu, aby žalobu v celom rozsahu zamietol a žalobcu zaviazal na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Trovy spočívajú v poplatkoch za kopírovanie.

11. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom pripojeného spisu Okresného súdu Nitra sp.zn. 18C/416/2015 a to najmä: Rozsudok Okresného súdu Nitra sp. zn. 18C/416/2015-137 zo dňa 13.06.2018 v spojení s dopĺňacím rozsudkom sp. zn. 18C/416/2015-146 zo dňa 06.09.2018. Súd uvádza, že dokazovanie ostatných listín, tvoriacich obsah spisu ich čítaním, čítaním ich častí alebo oboznámením o ich obsahu podľa § 204 CSP na pojednávaní nevykonal, keďže listiny, ktoré tvorili obsah spisu, ako aj prílohy podaní oboch sporových strán boli protistranám v priebehu konania doručované a strany sporu, prítomné na pojednávaní zhodne uviedli, že obsah spisu je im známy a nie je potrebné ho oboznamovať. Súd sa oboznámil oznámením žalovaného zo dňa 15.10.2019, Rozsudkom Okresného súdu Nitra sp. zn. 18C/416/2015-137 zo dňa 13.06.2018, výpisom LV č. XXXX, kat. úz. Y., výzvou na zaplatenie sumy 2344,62 eura s príslušenstvom, dodatkom č. 1/12018 k znaleckému posudku č. 67/2018, potvrdením o platbe zo dňa 09.08.2018, mailovou správou žalobkyne zo dňa 09.08.2018, výpisom LV č. XXXX, kat. úz. Y. zo dňa 04.04.2020, výpisom LV č. XXXX, kat. úz. Zobor zo dňa 24.06.2020, a na základe vykonaného dokazovania zistil tento skutkový a právny stav:

12. Žalobkyňa je výlučnou vlastníčkou nehnuteľností vedených na LV č. XXXX, kat. úz. Zobor a to pozemku parcely registra „E“ parcela č. XXXX/X orná pôda o výmere 507 m², titul nadobudnutia 31D 249/2012, Dnot 120/12, Z 7357/12-876/12, 25D/51/12-17, Dnot. 1/13. Z 3886/13 -476/13 (E KN parc. č. XXXX/X). Na uvedenej nehnuteľnosti je postavená stavba miestna komunikácia a chodník na ulici B. v kat. úz. Y., vo vlastníctve žalovaného, nadobudnutá na základe zákona č. 138/1991 Zb., ktorým prešli do vlastníctva z majetku Slovenskej republiky hnutelne a nehnuteľné veci, ktoré boli v správe hospodárenia národných výborov na obec podľa zákona č. 518/1990 Zb. Podľa zákona č. 138/1991 Zb. prešla do vlastníctva žalovaného aj stavba označená ako miestna komunikácia a chodník, avšak pozemky pod stavbou zostali vo výlučnom vlastníctve žalobkyne bez toho, aby bolo zmluvne dohodnuté právo užívania nehnuteľností. Celková výmera pozemkov vo vlastníctve žalobkyne pod miestnou komunikáciou a chodníkom predstavuje 507 m².

13. Z oznámenia žalovaného zo dňa 15.10.2019 vyplýva, že primátor Mesta Nitra prejavil dňa 15.10.2019 nesúhlas s uzatvorením nájomného vzťahu na základe návrhu žalobkyne, ktorým žiadala žalovaného o prenajatie pozemku na B. ul. v Nitre, parc. registra „E“ parc. č. XXXX/X orná pôda o výmere 507 m², zapísaný na LV č. XXXX pre kat. úz. Zobor za nájomné vo výške 820 eur za celú parcelu.

14. Žalobkyňa výzvou zo dňa 09.12.2019 vyzvala žalovaného na zaplatenie sumy 2344,62 eura s príslušenstvom titulom náhrady za vecné bremeno a to v lehote 10 dní od doručenia výzvy, v opačnom prípade si nárok bude uplatňovať súdnou cestou.

15. Podľa dodatku č. 1/2018 zo dňa 10.06.2018 k znaleckému posudku č. 67/2018 znalca Ing. Z. A. všeobecná hodnota nájmu za pozemok parcely registra „E“ parc. č. XXXX/X orná pôda o výmere 507 m², kat. úz. Zobor je 1560 eur/rok.

16. Predmetom konania vedeného na Okresnom súde Nitra sp. zn. 18C/416/2015 bola žaloba žalobkyne voči žalovanému po pripustení zmeny žaloby o zaplatenie sumy 7870,78 eura s príslušenstvom, a to na tom skutkovom základe, že je výlučnou vlastníčkou nehnuteľnosti zapísanej na LV č. XXXX, kat. úz. Zobor, a to pozemku registra E, parc. č. XXXX/X orná pôda vo výmere 507 m² pod B2 v celosti, na ktorej je postavená stavba miestna komunikácia a preto sa domáha náhrady, ktorá zodpovedá užívaniu pozemkov v jej vlastníctve žalovaným od 29.07.2013-12.06.2018. Rozsudkom Okresného súdu Nitra sp. zn. 18C/416/2015-137 zo dňa 13.06.2018, právoplatný dňa 22.08.2015 bol žalovaný zaviazaný zaplatiť žalobkyňi sumu 7.243,23 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% p.a. zo sumy 1.616,82 eur od 29.7.2014 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 5% p.a. zo sumy 1.616,82 eur od 29.7.2015 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 5% p.a. zo sumy 1.074,57 eur od 29.7.2016 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 5% p.a. zo sumy 1.563,08 eur od 29.7.2017 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 5% p.a. zo sumy 1.371,94 eur od 13.06.2018 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, konanie v časti zaplatenia sumy 627,64 eur bolo zastavené a vo zvyšku žaloba zamietnutá a žalobkyňi bolo priznané právo na náhradu trov konania v rozsahu 84,06%.

17. Z potvrdenia o platbe vyplýva, že žalovaný dňa 09.08.2018 uhradil na účet žalobkyňi sumu 8017,98 eura.

18. Podľa § 123 Občianskeho zákonníka vlastník je v medziach zákona oprávnený predmet svojho vlastníctva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním.

19. Podľa § 128 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka vlastník je povinný strpieť, aby v stave núdze alebo v naliehavom verejnom záujme bola na nevyhnutnú dobu v nevyhnutnej miere a za náhradu použitá jeho vec, ak účel nemožno dosiahnuť inak. Vo verejnom záujme možno vec vyvlastniť alebo vlastnícke právo obmedziť, ak účel nemožno dosiahnuť inak, a to len na základe zákona, len na tento účel a za náhradu.

20. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. tento zákon upravuje usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemkom pod stavbami vo vlastníctve obce alebo vyššieho územného celku, ktoré prešli do vlastníctva obce alebo vyššieho územného celku podľa osobitných predpisov,1) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2009/66/20090701>> vrátane príľahlej plochy, ktorá svojím umiestnením a využitím tvorí neoddeliteľný celok so stavbou (ďalej len „pozemok pod stavbou“).

21. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. obec alebo vyšší územný celok, ktorý sa stal podľa osobitných predpisov1) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2009/66/20090701>> vlastníkom stavby4) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2009/66/20090701>> prechodom z vlastníctva štátu bez majetkovoprávneho usporiadania vlastníctva k pozemkom (ďalej len „vlastník stavby“), môže poskytnúť zámennou zmluvou vlastníkovi pozemku pod stavbou náhradný pozemok, ktorý je v jeho vlastníctve. Náhradný pozemok v primeranej výmere,5) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2009/66/20090701>> bonite a rovnakého druhu, ako bol pôvodne pozemok pred zastavaním, poskytne vlastník stavby v tom istom katastrálnom území. Ak územie obce tvorí viac katastrálnych území, náhradný pozemok sa poskytne v rámci územia obce.

22. Podľa § 2 ods. 2 zákona č. 66/2009 Z.z. Ak sa neuplatní postup podľa odseku 1, usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemku pod stavbou sa vykoná v konaní o nariadení pozemkových úprav podľa osobitného predpisu.

23. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. konanie o nariadení pozemkových úprav5) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2009/66/20090701>> z dôvodu usporiadania vlastníckych vzťahov k pozemku pod stavbou podľa tohto zákona sa začína na žiadosť vlastníka stavby. Pri usporiadaní vlastníckych vzťahov k pozemkom podľa tohto zákona sa prihliada na potreby vlastníka stavby.

24. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. ak nemá vlastník stavby ku dňu účinnosti tohto zákona k pozemku pod stavbou zmluvne dohodnuté iné právo, vzniká vo verejnom záujme k pozemku pod stavbou užívanému vlastníkom stavby dňom účinnosti tohto zákona v prospech vlastníka stavby právo zodpovedajúce vecnému bremenu,10) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2009/66/20090701>> ktorého obsahom je držba a užívanie pozemku pod stavbou, vrátane práva uskutočniť stavbu alebo zmenu stavby, ak ide o stavbu povolenú podľa platných právnych predpisov, ktorá prešla z vlastníctva štátu na obec alebo vyšší územný celok. Podkladom na vykonanie záznamu o vzniku vecného bremena v katastri nehnuteľností je súpis nehnuteľností, ku ktorým vzniklo v prospech vlastníka stavby právo zodpovedajúce vecnému bremenu.

25. Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 66/2009 Z.z. vlastník pozemku pod stavbou je povinný strpieť výkon práva zodpovedajúceho vecnému bremenu do vykonania pozemkových úprav v príslušnom katastrálnom území.

26. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihladne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

27. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

28. Vykonaným dokazovaním súd dospel súd k záveru, že žaloba je v celom rozsahu nedôvodná, predovšetkým na citované rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorého právnym názorom je súd viazaný. Súd ďalej poznamenáva, že pojem ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu definuje judikát R 71/2018 tak, že doň patria predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, ktoré sú ako judikáty publikované v zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov SR. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané nepublikované rozhodnutia Najvyššieho súdu SR názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali z hľadiska vecného na ne nadviazal.

29. Predmetom tohto konania je nárok žalobkyne, ktorá sa v konaní domáhala vydania platobného rozkazu, ktorým sa domáhala zaplata sumy 2 547,28 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % od 31.01.2020 do zaplata, ako aj náhrady trov konania. Návrh odôvodnila tým, že je v celosti vlastníčkou nehnuteľností nachádzajúcich sa v kat. úz. Zobor, obec Nitra, zapísaná na LV č. XXXX, a to pozemku parcely registra „E“ parc. č. XXXX/X orná pôda vo výmere 507 m² pod B2. Na tejto nehnuteľnosti je postavená stavba - miestna komunikácia a chodník na ulici B. v kat. úz. Zobor, vo

vlastníctve žalovaného, ktoré nadobudol na základe zákona č. 138/1991 Zb., ktorým prešli do vlastníctva z majetku Slovenskej republiky hnuteľné a nehnuteľné veci, ktoré boli v správe hospodárenia národných výborov na obec podľa zákona č. 518/1990 Zb. Podľa zákona č. 138/1991 Zb. prešla do vlastníctva žalovaného aj stavba označená ako miestna komunikácia a chodník, avšak pozemky pod stavbou zostali vo výlučnom vlastníctve žalobkyne bez toho, aby bolo zmluvne dohodnuté právo užívania nehnuteľností. Celková výmera pozemkov vo vlastníctve žalobkyne pod miestnou komunikáciou a chodníkom predstavuje 507 m². Žalovaný nepodnikol žiadne kroky smerujúce k poskytnutiu primeranej náhrady žalobkyňi a užíva jej nehnuteľnosti, napriek tomu, že od účinnosti zákona č. 66/2009 Z. z. mal možnosť požiadať o vykonanie pozemkových úprav. Na základe rovnakého skutkového stavu prebiehalo na Okresnom súde Nitra konanie pod sp. zn. 18C/416/2015, v ktorom si žalobkyňa uplatňovala obdobný nárok za obdobie od 29. 04. 2014 do 13. 06. 2018, o ktorom súd rozhodol rozsudkom č. k. 18C/416/2015-137 z 13. júna 2018 tak, že žalobe v prevažnej miere vyhovel. V tomto konaní znalec Ing. Z. A. vypracoval znalecký posudok č. 67/2018 v znení dodatku č. 1/2018, ktorým určil výšku nájmu vo výške 1 560 eur za rok, preto si uplatňuje nárok vo výške 2 547,28 eura (1 560 eur/365 x počet dní 569 - obdobie od 14. 06. 2018 - 31. 01. 2020).

30. Súd v prvom rade prioritne poukazuje na rozhodnutia odvolacích senátov Krajského súdu v Nitre, predovšetkým na rozhodnutia Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 9Co/143/2020 z 14.10.2021, sp. zn. 8Co/21/2021 z 30.9.2021, o ktorých existencii ešte nemal vedomosť v čase vyhlásenia rozhodnutia v tejto veci, preto tieto ani vo svojom predbežnom právnom posúdení neuviedol. Tieto vo svojej podstate vytvárajú ustálenú rozhodovaciu prax, keďže odvolacie súdy dospeli v uvedených konaniach pomerne k jednoznačnému záveru, že takáto náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva patrí len tomu, kto bol vlastníkom pozemku alebo nehnuteľnosti v čase vzniku vecného bremena. V predmetnom prípade zo skutkových okolností nepochybne rezultuje, že žalobkyňa nie je aktívne vecne legitimovaná na podanie žaloby, pretože v čase vzniku vecného bremena nebola vlastníkom pozemku, ktorá skutočnosť ani nebola sporná, pretože žalobkyňa nadobudla svoje vlastnícke právo na základe dedenia (31D 249/2012, Dnot 120/12, Z 7357/12-876/12, 25D/51/12-17, Dnot. 1/13. Z 3886/13 -476/13), zápis bol podľa poznámky na LV č. XXXX vykonaný v roku 2013 (pričom vecné bremeno vzniklo 01.07.2009). Žalovaná v priebehu konania aj namietala nedostatok aktívnej vecnej legitimácie, pričom táto námietka bola teda dôvodná a právne relevantná, pretože vecnou legitimáciou je stav vyplývajúci z hmotného práva, kedy jeden účastník civilného konania- strana sporu (žalobca) je subjektom hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide (aktívna vecná legitimácia) a účastník - strana sporu na opačnej procesnej strane.

31. Aj napriek tomu, že samotná skutočnosť ohľadne nedostatku aktívnej vecnej legitimácie je esenciálnym dôvodom na zamietnutie žaloby, bez toho, aby sa súd zaoberal aj meritom veci, súd sa vzhľadom na právny názor odvolacieho súdu zaoberal aj ďalšími dôvodmi, pre ktoré existujú dôvody na zamietnutie žaloby, pričom dodáva nasledovné.

32. V danom prípade sa súd prvej inštancie odklonil od ustálenej súdnej praxe, čo odvolací súd odôvodnil aj s odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/17/2019 zo dňa 30. 11. 2020. Najvyšší súd v tomto rozhodnutí poukázal na to, že obdobnú otázku riešil v rozsudkoch sp. zn. 7Cdo/26/2014 a sp. zn. 3Cdo/49/2014, ktoré sa týkali priznania primeranej náhrady za zriadenie vecného bremena podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov. Vyslovený právny názor je podľa neho plne prijateľný a použiteľný na priznanie primeranej náhrady za zriadenie vecného bremena podľa zákona č. 66/2009 Z. z. Aj obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 4 ods. 4 tohto zákona patrí totiž k tzv. legálnym zákonným vecným bremenám, čiže verejnoprávnym obmedzeniam vlastníckeho práva. Jeho verejnoprávny charakter a jeho povaha nasvedčujú tomu, že sa významne približuje k obmedzeniu vlastníckeho práva zakotveného v zákone č. 182/1993 Z. z. Svedčí o tom nakoniec aj ich zhodná zákonná konštrukcia. Ďalej uviedol, že tak ako zákon č. 182/1993 Z. z. ani zákon č. 66/2009 Z. z. *expresis verbis* neuvádza, že vecné bremeno vzniká za náhradu. Ústavný súd však vo svojom rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 474/2013 konštatoval, že aj keď zákon č. 182/1993 Z. z. neuvádza, že vecné bremeno vzniknuté podľa § 23 ods. 5 vzniká len za náhradu, je potrebné, aby vychádzal z článku 11 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd a v kontexte s tým aj s právnou úpravou obsiahnutou v pôvodnom ustanovení § 135c ods. 3 Občianskeho zákonníka. Najvyšší súd SR už skôr uzavrel, že pri nedostatku právne úpravy možno náhradu za vzniknuté bremeno odvodiť zo všeobecne uznávaných princípov, príkazom na ochranu základných práv a slobôd, teda aj zo základného práva vlastníť majetok (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/89/2008). I v prípade zriadenia vecného bremena podľa

§ 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. je primeraná náhrada na mieste. Ak judikatúra Najvyššieho súdu akceptovaná Ústavným súdom SR dospela k záveru, že právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. vzniklo ex lege jednorázovo tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti tohto zákona, nemôže byť tomu inak ani pri zriadení vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z.. Najvyšší súd Slovenskej republiky ďalej odkázal na svoje rozhodnutie sp. zn. 3Cdo/49/2014 a konštatoval, že finančná náhrada za zriadenie vecného bremena podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. je nepochybne majetkovým právom osoby, ktorá je povinným subjektom z vecného bremena. Predmetné bremeno vzniká „in rem“, vzťahuje sa na každého vlastníka zaťaženého pozemku bez ohľadu na spôsob zmeny vlastníctva. Nemožno teda jeho vznik posudzovať samostatne, v prípade každého nového vlastníka zaťaženého pozemku. Finančná náhrada za vznik vecného bremena je nepochybne jednorazová, nemá teda charakter opakovaného plnenia. Je nelogické, aby pri každej zmene vlastníka mal nový majiteľ zaťaženého pozemku nový nárok na finančnú náhradu za už vzniknuté vecné bremeno.

33. Vzhľadom na vyššie citované uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky súd konštatuje, že podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. zo zákona vzniká vlastníkovi pozemku povinnosť strpieť výkon práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, a to do vykonania pozemkových úprav v príslušnom katastrálnom území. Finančná náhrada za vznik vecného bremena je jednorazová a nemá charakter opakujúceho sa plnenia. Vlastník pozemku si mohol uplatniť náhradu za uvedené vecné bremeno len v zákonom stanovenej lehote, to zn. do troch rokov od nadobudnutia účinnosti zákona č. 66/2009 Z. z., to zn. od 01. 09. 2009. Nárok žalobkyne uplatnený v tomto konaní je premlčaný, pretože trojročná premlčacia doba v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka začala plynúť odo dňa účinnosti zákona č. 66/2009 Z. z., to zn. od 01.07.2009 a uplynula po troch rokoch, dňa 01.07.2012, pričom žaloba bola podaná až 31.01.2020 na upomínací súd Okresný súd Banská Bystrica.

34. Uplynutím premlčacej doby v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka je vzhľadom na vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaného nárok žalobkyne premlčaný. Súd sa touto námietkou zaoberal, keďže mu takúto povinnosť uložil odvolací súd, avšak nepochybne dodáva, že už samotná skutočnosť, že náhrada za vznik vecného bremena je jednorazová bola skutočnosťou, ktorá sama o sebe odôvodňovala, že nárok uplatnený žalobkyňou nie je v žiadnom prípade legítimný.

35. Zo všetkých vyššie uvádzaných dôvodov, ktoré sú už jednotlivo samé o sebe dôvodom na zamietnutie žaloby bez logickej nadväznosti na iný dôvod (nedostatok aktívnej vecnej legitímácie, jednorazový charakter finančnej náhrady za zriadenie vecného bremena, ako aj premlčanie nároku) súd žalobu zamietol, pretože je zrejmé, že žalobkyni takýto nárok ani nepatrí vzhľadom na to, že nie je aktívne vecne legitimovaná na podanie takejto žaloby, aj keby bola tento by bol už premlčaný a žalobkyni už bola vyplatená finančná náhrada jednorázovo. Nad rámec uvedeného súd poznamenáva, že ani samotný odmietavý postoj žalobkyne s ustálenou rozhodovacou praxou, teda nezhoda jej subjektívnych predstáv o dôvodnosti ňou uplatňovaného nároku, nemôžu byť v rozpore s požiadavkou legítimných očakávaní a právnou istotou. Ústavný súd Slovenskej republiky už viackrát judikoval, že obsahom základného práva na spravodlivé súdne konanie nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Postup súdu vychádzajúci z aplikácie konkrétnej zákonnej procesnoprávnej úpravy nemožno hodnotiť ako nezákonný, napriek tomu, že nespĺňa očakávania účastníka konania. Ostatnými námietkami sa súd už nezaoberal, predovšetkým z hľadiska hospodárnosti.

36. Podľa § 255 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

37. Keďže súd rozhodol rozhodnutím ktorým sa konanie končí bol povinný rozhodnúť aj o nároku na náhradu trov konania podľa § 262 ods. 1 CSP. O nároku na náhradu trov konania (prvoinštančného, ako aj odvolacieho konania) súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP s poukazom na § 396 ods. 3 CSP v zmysle ktorého súd prizná strane náhradu trov podľa pomeru jej úspechu vo veci. Keďže žalovaný bol v konaní úplne úspešný, vzhľadom nato, že žalobu zamietol, svedčí mu nárok na náhradu trov konania, preto mu súd priznal proti žalobkyni nárok na náhradu trov konania a to v konaní pred súdom prvej inštancie ako aj pred odvolacím súdom v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Súd v konaní nezistil okolnosti hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania v zmysle § 257 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Nitra písomne.

V odvolaní sa uvedie ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, uvedie sa spisová značka, ďalej sa uvedie proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP . odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Ak žalovaný nespĺní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.